

بهرام بیضایی در روز تولدش درگذشت

گروه هنر

بهرام بیضایی، کارگردان سینما و تئاتر، نمایشنامه‌نویس، فیلم‌نامه‌نویس و پژوهشگر کشورمان، بر اثر عوارض ناشی از سرطان در آمریکا از دنیا رفت. این هنرمند که زاده پنجم دی‌ماه ۱۳۱۷ در تهران بود، در ۸۷سالگی و در روزتولدخودچشم‌از جهان فروبست. بیضایی علاوه بر کارگردانی و نمایشنامه‌نویسی در سینما و تئاتر، در عرصه‌های دیگری چون تدوین، ساخت عنوان بندی و تهیه‌کنندگی نیز تجربه داشت. او از سال ۱۳۴۰ تاکنون ۲۴ فیلم کوتاه و بلند را کارگردانی یا تدوین کرده است. از میان آثار بلند سینمایی او می‌توان به فیلم‌های «چریکه تارا»، «مرگ یزدگرد»، «باشو غریبه کوچک»، «شاید وقتی دیگر»، «مسافران»، «سگ کشی»، «کلاغ» و «وقتی همه خوابیم» اشاره کرد که از مهم‌ترین آثار این کارگردان محسوب می‌شوند.

این هنرمند که نگارش سی نمایشنامه را در کارنامه کاری‌اش دارد، تاکنون چندین اجرای تئاترنیزداشته است. او بیش از پنجاه فیلم‌نامه، پنج روایت و شش پژوهش را نیز به ثبت رسانده است. هرچند بیضایی تنهاحدود۱۰فیلم ساخته‌است،تعدادنمایش‌هایی هم‌که به‌صحنه‌برده‌است،خیلی‌بیش‌ازاین‌نیست. نمایشنامه‌هایی همچون «پهلوان اکبر می‌میرد»، «مرگ یزدگرد»، «فتح‌نامه کلات»، «هشتمین سفر سند باد»، «ندبه»، «سهراب کشی»، «سلطان مار»، «کارنامه‌بن‌دار بیدخش»، «چهار صندوق»، «مجلس قربانی سمنار»، «مجلس ضربت زدن»، «طرب‌نامه»، «جنگ‌نامه غلامان»، «خاطرات هنرپیشه نقش دوم»، «تاراج‌نامه» و ساخت فیلم‌هایی چون «عمو سیلو»، «کلاغ»، «غریبه و مه»، «رگبار»، «چریکه تارا»، «باشو غریبه کوچک»، «شایدوقتی دیگر»، «مسافران»، «سگ کشی» و «وقتی همه خوابیم»، از او یکی از تأثیرگذارترین هنرمندان تاریخ سینماونمایش ایران ساخته‌است.بهرام بیضایی از مهم‌ترین چهره‌های نمایش و اندیشه معاصر ایران، در روز تولدش

داوران بخش دیوارنگاری جشنواره هنرهای شهری مشهد در گفت وگو با شهرآرا از کیفیت آثار و چالش داوری آن‌ها گفتند

کاهش خلاقیت و تکرار ایده‌ها؛ چالش‌های جدی دیوارنگاری

و باید دوباره تکرار شود. همچنین باید متربلایی در اختیار هنرمندان قرار گیرد که به خلق آثار ماندگارتر کمک کند. خلیلی در پایان صحبت هایش به هنرمندان جوانی که قصد شرکت در دوره‌های بعد جشنواره استقبال از بهار را دارند توصیه می‌کند، کارهایی که تا به امروز انجام شده است بررسی کنید و سپس برای خلق آثار خلاقانه تلاش کنید، چون این آثار است که به شناسنامه و هویت شما تبدیل می‌شود. آثار تکراری و مشابه سال‌های گذشته ممکن است در شهر اجرا شوند، ولی در یادمانمی‌مانند و در نهایت به جز یک تجربه کوتاه، آوردی برایتان ندارند.

- اهمیت پاک‌سازی دیوارها

لادن اورنگی، مدرس دانشگاه که سابقه چندین دوره داوری جشنواره هنرهای شهری را در کارنامه دارد درباره تأثیرات نقاشی دیواری بر فضای شهر و مردم می‌گوید: ما امروز در جهانی زندگی می‌کنیم که مملو از تصاویر است. از همین رو اثری که وارد فضای شهری می‌شود باید اصول و معیارهای مشخصی داشته‌باشد تا بتواند به فضای شهر کمک کند. او که باور دارد گاهی پاک‌سازی دیوارها بیش از تصویرسازی‌های جدید در زیباسازی فضای شهر تأثیرگذارند، ادامه می‌دهد: ما نیازمند آثاری هستیم که با فکر، ایده و نگاه هنرمندانه خلق شوند. آثاری که آرامش‌رایی مردم به ارمغان بیاورند و همچنین بتوانند انرژی و حس مثبت را در شهر تزریق کنند. اورنگی با ابراز ناراضیاتی از کیفیت آثار این دوره بیان می‌کند، به نظر می‌رسد هنرمندان به اندازه گذشته، برای آثارشان وقت و انرژی نمی‌گذارند. از همین رو به ندرت خلاقیت در کارها دیده می‌شود و خیلی از آثار تکراری هستند. همچنین حضور هنرمندان حرفه‌ای تر امسال کم‌رنگ و در مجموع سطح کیفی آثار بسیار پایین بود. این داور جشنواره هنرهای شهری معتقد است افت کیفیت آثار دلایل مختلفی دارد. از شرایط اجتماعی و اقتصادی جامعه گرفته تا مشکلات مدیریتی، او همچنین یادآور می‌شود، متأسفانه پرداخت‌های شهرداری به هنرمندان مناسب نیست و آن‌ها را دلسرد کرده‌است. از سوی دیگر شرایط اجتماعی همان‌طور که بر روی همه مردم تأثیر گذاشته، هنرمندان را هم درگیر کرده و انگیزه و تمرکز برای کار کردن را از آن‌ها گرفته‌است. اورنگی روند کلی جشنواره هنرهای شهری رانزولی می‌داند و بیان می‌کند، در گذشته هر بخش دبیر جداگانه‌ای داشت و جشنواره به صورت منسجم‌تر برگزار می‌شد. اما در سال‌های اخیر حتی داوری برخی بخش‌ها نیز با یکدیگر ادغام شده است، البته هنوز وضعیت نقاشی دیواری با توجه به پیگیری‌های متصدی آن بهتر از باقی بخش‌های جشنواره است.

اودرباره معیارهای داوری خود نیز توضیح می‌دهد: خلاقیت و نوآوری، ترکیب بندی مناسب و ارتباط اثر با فضای اطراف و عموم مردم از مهم‌ترین فاکتورهاست. این هنرمند تأکید می‌کند که توجه به ویژگی‌های اجتماعی هر محله در خلق یک دیوارنگاری اهمیت زیادی دارد. اما به دلیل محدودیت زمانی هنرمندان معمولاً فرصتی برای پژوهش میدانی و نظرخواهی از ساکنان پیدا نمی‌کنند. به گفته اورنگی یکی دیگر از ضعف‌های جشنواره امسال متناسب نبودن آثار با بافت شهری بوده است. او در این باره می‌گوید: در سال‌های گذشته دیوارهایی که قرار بود نقاشی دیواری بر روی آن‌ها اجرا شود، معرفی می‌شدند و طرح‌های ارائه شده براساس هر دیوار ارزیابی می‌شد، ولی امسال طرح‌های ارسالی بدون اینکه بدانیم قرار است کجا و چگونه اجرا شوند، بررسی شدند. او در ادامه صحبت هایش برای بهبود کیفیت برگزاری جشنواره در دوره‌های آینده پیشنهاد می‌دهد: به نظر من باید در دوره‌های آینده از هنرمندان شناخته‌شده برای حضور در جشنواره دعوت شود. همچنین بایدمانندگذشته یک بخش کارگاهی داشته باشیم که در آنجا دیوارها معرفی شوند و هنرمندان براساس دیوارها طرح‌هایشان را ارائه کنند.

اورنگی با اشاره به نقش مهم آموزش در رشد دیوارنگاری اظهار می‌کند، شهرداری و جشنواره هنرهای شهری باید مانند گذشته کلاس‌ها و کارگاه‌های آموزشی برگزار کنند تا کیفیت آثار بهتر شود.

شکبیا افخمی راد

دیوارنگاری یکی از بخش‌های اصلی جشنواره هنرهای شهری مشهد طی سالیان گذشته بوده است.

بخشی که همواره نقش مهمی در بهبود هویت بصری و ارتقای کیفیت زیست شهری داشته و به ماندگارشدن تصاویر در ذهن شهروندان کمک کرده است. امسال هم هنرمندان زیادی از سراسر کشور برای حضور در این بخش طرح‌هایشان را ارائه کرده‌اند. طرح‌هایی که بعد از طی مراحل داوری قرار است بر دیوارهای شهر نقش ببندند. از همین رو ما سراغ داوران بخش دیوارنگاری جشنواره امسال رفته ایم و با آن‌ها درباره کیفیت آثار این دوره کپ وگفتی داشته ایم.

- ضرورت پیگیری دستمزدهای هنرمندان

غلامرضا خلیلی، داور بخش دیوارنگاری جشنواره هنرهای شهری، این رشته را به عنوان یکی از تأثیرگذارترین ابزارهای تصویری معرفی و با اشاره به قدمت تاریخی آن بیان می‌کند: آثاری که در نگارخانه‌های شهر به نمایش در می‌آیند، مخاطب خاص دارند و تعداد بازدیدکنندگان‌شان نیز محدود است، اما نقاشی دیواری با همان ویژگی بصری و پیام‌رسانی، مخاطبان بسیار گسترده‌تری دارد و می‌تواند بر عموم افراد جامعه تأثیر بگذارد. به گفته او از اواخر دهه ۷۰ با شکل‌گیری مدیریت هنری منسجم در مشهد، نقاشی دیواری به شکل تخصصی‌تر و متناسب با نیاز مخاطبان دنبال شده است. این هنرمند ادامه می‌دهد: دیوارنگاری مسیر خوبی را طی سال‌های گذشته پشت سر گذاشته و ضمن کمک به رشد ذائقه بصری جامعه، پیام‌هایی که هراسان در جشنواره هنرهای شهری دیده می‌شود، به خوبی منتقل کرده است.

خلیلی با بیان اینکه در یک مقطعی تمام فعالیت‌های شهرداری در حوزه دیوارنگاری، آذین‌بندی، نقش برجسته و… در قالب جشنواره هنرهای شهری انجام می‌شده است، می‌گوید: این روند به تدریج به یک فرهنگ و سنت تبدیل شد و مردم الان انتظار دارند که هراسان آثار خلاقانه‌تر و حاوی پیام‌های عمومی‌تری را در شهر ببینند. بنابراین ما امسال به دنبال آثاری بودیم که پیام خوبی داشته باشند و بتوانند مخاطبان بیشتری را درگیر کنند. او درباره معیارهای مدنظر داوران در بخش دیوارنگاری نیز اظهار می‌کند، داشتن خلاقیت و نوآوری، متناسب بودن با موضوع‌های فراخوان و تکراری یا یکی نبودن، مهم‌ترین نکاتی بود که برای انتخاب آثار مدنظر داشتیم. خلیلی با اشاره به مشکلات مالی هنرمندان یادآور می‌شود: با توجه به اینکه در سال‌های گذشته پرداخت‌های شهرداری به هنرمندان به موقع انجام نشد است، برخی هنرمندان حرفه‌ای امسال در جشنواره شرکت نکرده بودند. از همین رو کیفیت آثار آن‌طور که انتظار داشتیم نبود. البته امسال نکات مثبتی هم داشت و ما شاهد حضور افرادی جدید با کارهای خلاقانه بودیم. اما این نکته را باید در نظر داشت اگر پرداخت به این هنرمندان به موقع انجام نشود، این افراد هم از شرکت در دوره‌های بعدی منصرف می‌شوند.

به نظر این داور، شهرداری باید بودجه خاصی برای هنرهای شهری در نظر بگیرد و همچنین یک برنامه تخصصی و متفاوت برای قرارداد بستن با هنرمندان تنظیم کند. این هنرمند بیان می‌کند، سال‌های گذشته مدیران مختلف شهرداری همیشه قول می‌دادند که پروژه‌های هنرمندان را جدا از دیگر بخش‌های خدماتی ببینند و شرایطی فراهم کنند تا آن‌ها بتوانند راحت‌تر کار کنند. ولی این اتفاق تا امروز رخ نداده است و در روند پرداخت‌ها با هنرمندان مانند سایر پیمانکارهای شهرداری برخورد می‌شود. همین مسائل هم برای باعث شده است که خیلی‌ها دیگر رغبتی برای شرکت در جشنواره استقبال از بهار نداشته باشند.

او این موضوع را که امسال دیوارهای مشخصی برای طراحی معرفی نشده‌اند، اتفاق مثبتی می‌داند و معتقد است که در این روش هنرمند محدود نمی‌شود و دستش برای طراحی باز است. اما در مقابل از برگزار نشدن کارگاه‌های آموزشی انتقاد می‌کند، دعوت از هنرمندان حرفه‌ای و برگزاری کارگاه‌های آموزشی در خلق آثار با کیفیت بسیار مؤثر است. این اتفاق در دوره‌های گذشته رخ داده

درگذشت. اودر طول بیش از پنج دهه فعالیت هنری و پژوهشی، بیش از هفتاد کتاب، نمایشنامه، مقاله و فیلم‌نامه منتشر کرد و در حوزه‌های تئاتر، سینما و تاریخ نمایش ایرانی نقشی بی‌بدیل ایفا کرد. وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در پیامی درگذشت این هنرمند برجسته تئاتر و سینمای کشور را تسلیت گفت. در متن پیام سیدعباس صالحی آمده است: «درگذشت استاد بهرام بیضایی، نمایشنامه‌نویس، پژوهشگر و فیلم‌نامه‌نویس، موجب تأثر شد. ایشان در سال‌های طولانی فعالیت هنری خود، با خلق آثار نمایشی و سینمایی و توجه به ریشه‌های فرهنگی و اسطوره‌ای، سهمی شایسته در گسترش روایت‌گری ایرانی ایفا کردند. اهتمام زنده‌یاد بیضایی به پژوهش و ارتقای دانش نمایش، در کنار نقش مؤثر در تربیت نسل جدید، بخشی از میراث فرهنگی این استاد هنرمند را شکل داده است. آثار، پژوهش‌ها و نوشته‌های زنده یاد بیضایی، از تألیفات تا آثار نمایشی و سینمایی، در حافظه هنر ایران پایدار خواهد ماند.»

داوران بخش دیوارنگاری جشنواره هنرهای شهری مشهد در گفت وگو با شهرآرا از کیفیت آثار و چالش داوری آن‌ها گفتند

کاهش خلاقیت و تکرار ایده‌ها؛ چالش‌های جدی دیوارنگاری

عکس نقاشه جاهه‌ی شهرآرا

سید محمد ابوترابی، داور بخش دیوارنگاری جشنواره هنرهای شهری مشهد:

جشنواره هنرهای شهری مشهد نیازمند بازنگری است

- آیا برگزاری این جشنواره به شیوه کنونی می‌تواند در زیباسازی شهر و کشف استعدادهای جدید مؤثر باشد؟**

جشنواره ظرفیت بالقوه‌ای برای ایفای نقش مؤثر در ارتقای منظر شهری و شناسایی استعداد‌های هنری دارد، اما در وضعیت کنونی، تحقق کامل اهداف این رویداد در زمینه زیباسازی شهر و کشف استعداد‌های جدید با چالش‌هایی همراه است. درواقع سطح کیفی بخش چشمگیری از آثار ارسالی نشان می‌دهد که بدون بازنگری در ساختار جشنواره، به ویژه در حوزه آموزش، هدایت هنرمندان و تعریف دقیق‌تر معیارهای کیفی، نتیجه مطلوب حاصل نخواهد شد.

- برای ارتقای کیفی جشنواره در دوره‌های آینده چه پیشنهادی دارید؟**

باتوجه به سطح کیفی آثار ارائه‌شده در این دوره، به نظر می‌رسد ارتقای جشنواره مستلزم یک رویکرد زیرساختی و بلندمدت باشد. نخست، ضروری است فرایند آسیب‌شناسی دقیق‌ی نسبت به آثار ارسالی و دلایل افت کیفی آن‌ها صورت گیرد. در ادامه، سرمایه‌گذاری هدفمند در حوزه آموزش از طریق برگزاری دوره‌ها و کارگاه‌های تخصصی هنر شهری با تمرکز بر مبانی نظری، شناخت بستر شهری و مهارت‌های اجرایی، پیش از برگزاری جشنواره، می‌تواند نقش تعیین‌کننده‌ای در توانمندسازی هنرمندان داشته باشد. همچنین بازنگری در شیوه تدوین فراخوان، شفاف‌سازی معیارهای داوری و ایجاد تعامل مستمر میان هنرمندان، استادان دانشگاه و مدیران شهری، می‌تواند به ارتقای سطح کیفی آثار و حرفه‌ای‌تر شدن روند جشنواره در دوره‌های آینده منجر شود. درواقع در چنین شرایطی، جشنواره می‌تواند از یک رویداد صرفاً اجرایی به یک فرایند توسعه‌محور در حوزه هنر شهری تبدیل شود.

- آیا آثار رسیده با بافت مذهبی، تاریخی و زیارتی مشهد هم خوانی داشتند؟**

در بخش زیادی از آثار ارسالی، تلاش آگاهانه‌ای برای هم‌خوانی با هویت مذهبی، تاریخی و زیارتی شهر مشهد مشاهده نمی‌شود. بسیاری از شرکت‌کنندگان مفاهیم مرتبط با معنویت، فرهنگ زیارت و پیشینه تاریخی شهر را با دیدگاهی سطحی، به تصویر کشیده بودند. بدیهی است این مورد پژوهش‌های عمیق‌تر و شناخت دقیق‌تر از لایه‌های فرهنگی و تاریخی شهر مشهد را می‌طلبد و تقویت پشتوانه نظری می‌تواند به غنای بیشتر آثار در دوره‌های بعد منجر شود.

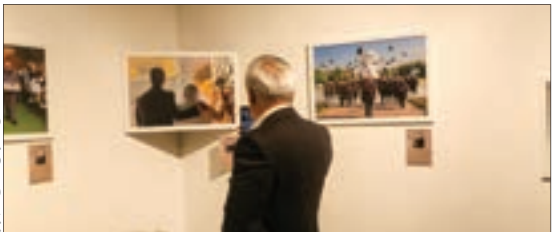
- توصیه شما به هنرمندان جوانی که قصد شرکت در دوره‌های بعدی جشنواره را دارند چیست؟**

به هنرمندان جوان توصیه می‌شود پیش از ارائه اثر، مطالعه دقیقی نسبت به فضای شهری، بستر فرهنگی و اجتماعی و هویت تاریخی و مذهبی مشهد داشته باشند. هنر شهری نیازمند نگاهی فراتر از زیبایی‌شناسی فردی و مبتنی بر مسئولیت اجتماعی هنرمند است. توجه به قابلیت اجرایی، مقیاس اثر، مخاطب عمومی و بهرین از نگاه صرفاً تربیینی، می‌تواند به خلق آثار ماندگار و اثرگذار منجر شود. همچنین تقویت دانش نظری در کنار مهارت‌های اجرایی، نقش مهمی در موفقیت چنین رویدادهایی دارد.

نگارستان

گزارشی از نمایشگاه عکس «از جان تا جاودان» که در تکارخانه آسمان پر یاست

روایتی امروزی از سنت‌های جاری زندگی

عکس‌نمایشون قالی‌های شهرآرا

ریحانه موسوی | نمایشگاه گروهی عکس دانشجویی «از جان تا جاودان» که آثار آن رز نیز نظر حبیبیه اکبرزاده یزدی شکل گرفته است. این روزها در نگارخانه آسمان پریاست. موضوع اصلی آثار نمایشگاه روایتی تصویری از فرهنگ، آیین‌ها و مراسمی است که در جامعه معاصر ما جریان دارد؛ از «تولد» تا «مرگ». این نمایشگاه در حقیقت قسمت دوم و تکامل یافته‌ای از نمایشگاه قبلی این گروه با عنوان «گذر سنت‌ها» است که سعی شده در آن نگاهی نو و روایتی امروزی تر از سنت‌های جاری زندگی داشته باشند.

- تلاقی مرگ و زندگی در قاب عکس

حبیبیه اکبرزاده یزدی، مدرس دانشگاه در رشته عکاسی، نمایشگاه «از جان تا جاودان» را حاصل تلاش گروهی از دانشجویان در درس «کارگاه عکاسی مجالس و مراسم» بیان کرد و گفت: در این نمایشگاه میزبان ۱۲۹ اثر از ۲۷ هنرمند جوان هستیم و من هم به عنوان همراه در کنار دانشجویان، با دو اثر حضور دارم که در مجموع آثار ۲۸ نفر به نمایش درآمده است. این هنرمند اظهار کرد: ایده و داستان اصلی این نمایشگاه ریشه در یک تجربه کاملاً شخصی و عمیق در زندگی خود من دارد، مفهوم «چرخه زندگی». ما چرا از تلاقی عجیب مرگ و تولد در خانواده من آغاز شد، زمانی که پدرم را از دست دادم و درست یک ماه بعد از اولین سالگرد فوتش، برادرزاده ام (تنها نوه پرسی خانواده) به دنیا آمد. پدری که دیگر نبود و نوه‌ای که سیزده سال پس از آخرین نوه خانواده چشم به جهان گشود، اما پدر بزرگش هرگز او را ندید. این اتفاق مرا به شدت به فکر فرو برد. وقتی به این خط زمانی نگاه کردم، دیدم که ما در یک جریان سیال و دائمی قرار داریم. اینکه چطور آلبوم‌های عکس تنها پناهگاه ما برای نگه داشتن زمان هستند و چطور مراسم و آیین‌ها، تنها ریسمانی هستند که نسل‌ها را به هم متصل نگه می‌دارند. «از جان تا جاودان» راوی همین داستان است؛ چرخه بی‌پایان زندگی که در قاب عکس‌ها جاودانه می‌شود.

- عکاس و جدال انسان با فراموشی

وی عکاسی را جدال انسان با فراموشی توصیف کرد و افزود: در فرهنگ ایرانی ما، مراسم و آیین‌ها فقط یک جشن یا سوگواری ساده نیستند، آن‌ها هویت جمعی ما هستند. ما در این نمایشگاه خواستیم بگوییم که هر عکس، سندی است بر اینکه ما بودیم و ما زندگی را زندگی کردیم. عکس‌ها اشیایی ساکت هستند، اما وقتی به آن‌ها نگاه می‌کنیم، پرسروصداترین راویان تاریخ ما می‌شوند. اکبرزاده یزدی درباره راز نمایشگاه توضیح داد: «از جان تا جاودان» اشاره به سفر روح انسان دارد. ما می‌خواستیم نشان دهیم که مرگ پایان کیوتر نیست. در آیین‌های ما، چه در لحظه تولد که اذان در گوش نوزاد می‌گویند و چه در لحظه وداع که تلقین خوانده می‌شود، یک پیوستگی معنوی وجود دارد. دوربین عکاسی شاید نتواند روح را ثبت کند، اما می‌تواند ردپای عشق و پیوندی که بین انسان‌ها در این مراسم جاری می‌شود را جاودانه کند. در نهایت امروز که همه چیز به سمت انفرادی شدن می‌رود، این نمایشگاه یادآوری می‌کند که ما موجوداتی اجتماعی هستیم. آیین‌های ما، از سفره عقد تا مراسم خاکسپاری، بهانه‌هایی هستند برای اینکه ما را دور هم جمع کنند تا غم‌ها تقسیم شوند و شادی‌ها تکثیر شوند. وظیفه هنرمندان این است که نگذارد گرد و غبار روزمرگی، زیبایی و حکمت این با هم بودن‌ها را پنهان کند.

- نمایشگاه عکس با محوریت پژوهش

وی با اشاره به اینکه فرایند شکل‌گیری این آثار صرفاً عکاسی نبود، بلکه یک پروسه کاملاً پژوهش‌محور بود، گفت: از دانشجویانم خواستم قبل از اینکه دوربین دست بگیرند، درباره هر مراسم و آیینی که قصد ثبت آن را دارند، تحقیق کنند. ریشه‌ها و نمادهای آن را بشناسند. البته فرهنگ ما دریایی از آیین‌های هاست و می‌شد تصاویر بسیار بیشتری داشت، اما ما در حد توان اجرایی و با تمرکز بر مراسم‌های رایج‌تر کار را پیش بردیم. اکبرزاده افزود: بیشتر آثار این نمایشگاه به شیوه «عکاسی صحنه پردازی شده» (Staged Photography) خلق شده‌اند. به جز چند مورد مستند مثل جشن تندونی یا فارغ التحصیلی، ما بقیه مراسم را بازسازی کرده ایم. دانشجویان در نقش کارگردان و بازیگر ظاهر شدند. ما از «باغ تالار»، یکی از همکاران برای لوکیشن‌های جشن استفاده کردیم. خود بچه‌ها، پدر و مادرشان و حتی خود من در نقش سوزه‌ها بازی کردیم. حتی برای ثبت عکس‌های مربوط به سوگواری، به قبرستان رفتیم و مراسم را در آن فضای واقعی صحنه پردازی کردیم. این پروسه پر از تجربه و فعالیت بود.

- کاهش هزینه با استفاده از تکنیک‌های هوش مصنوعی

وی اضافه کرد: انتظار من هرگز این نبوده که مخاطب صرفاً بیاید، چند عکس ببیند و ر شود. من شخصاً برای تک تک فریم‌ها شرح عکس (کپشن) نوشتم، تا بلی باشد برای درک بهتر، اما فراتر از خواندن و دیدن، دوست دارم مخاطب روبه روی این تصاویر مکث کند. این مکث برایم خیلی ارزشمند است. می‌خواهم ببینند در سکوت این قاب‌ها، بخشی از خاطرات شخصی خودش را بارشاشد و خودش را در میان آن جشن یا سوگواری ببیند. در واقع، اگر بازدیدکننده بعد از خروج از نمایشگاه، جور دیگری به آیین‌ها، خاطره‌ها حتی آلبوم‌های خاک خورده خانوادگی‌اش نگاه کند و قدر این با هم بودن‌ها را بیشتر بداند، آن وقت می‌توانم بگویم نمایشگاه «از جان تا جاودان» به هدف اصلی خود رسیده است. اکبرزاده یزدی بزرگ‌ترین چالش برگزاری این نمایشگاه را، مسئله مالی برشمرد و گفت: ما حامی مالی نداشتیم و در شرایط اقتصادی فعلی، برگزاری نمایشگاه کار دشواری است. اما خوشبختانه همدلی کلید عبور از این موانع بود. برای فضاسازی، از داشته‌های خودمان استفاده کردیم. استفاده از تکنیک‌های هوش مصنوعی و ادیت هم به کمک ما آمد تا هزینه‌های اجرایی را مدیریت کنیم. این نمایشگاه نمادی از حمایت دوستانه بود.

- درآموزش آثار به کتاب کافی نیست

این مدرس دانشگاه معتقد است: سطح کتاب‌های آموزشی نسبت به گذشته خیلی به روزتر و بهتر شده است. اما ماهیت رشته عکاسی به گونه‌ای است که فناوری در آن با سرعت بسیار زیادی تغییر می‌کند. بنابراین، اکتفا کردن به کتاب کافی نیست. من همیشه سعی می‌کنم در طول ترم، منابع آنلاین و وب‌سایت‌های مرجع خارجی را رصد کنم و جدیدترین مقالات را در اختیار دانشجویانم قرار دهم تا دانششان همگام با استانداردهای روز دنیا باشد. وی ابزار را برای عکاس مثل قلم مو برای نگارنده، ما در مرحله چاپ آثار هم با چرزان مواجه هستیم. ماغذ از فهرست ارقام ضروری خارج شده و هزینه‌های چاپ سرسام‌آور است. من به عنوان مدرس، گاهی بازرس و دلپره به سمت پروژه نهایی و چاپ می‌روم چون از هزینه‌هایش آگاهم. اما هنرمندان ما با عشق ادامه می‌دهند و امیدواریم با حمایت‌های بیشتر، این استعدادها بتوانند از هنرشان درآمدزایی کنند.